

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSDIREKTIV (EU) 2019/771**2022/EØS/81/147****av 20. mai 2019****om visse aspekter ved avtaler om salg av varer, om endring av forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF, og om oppheving av direktiv 1999/44/EF(*)**

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 114,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽¹⁾,etter den ordinære regelverksprosedyren⁽²⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) For at Unionen fortsatt skal kunne være konkurransedyktig på verdensmarkedene, må den forbedre det indre markeds virkemåte og på en vellykket måte takle de mange utfordringene som dagens stadig mer teknologibaserte økonomi skaper. I strategien for det digitale indre marked er det fastsatt en omfattende ramme som forenkler integreringen av den digitale dimensjonen på det indre marked. Den første søylen i strategien for det digitale indre marked håndterer fragmenteringen i handelen innenfor EU ved å se på alle store hindringer for utviklingen av grensekryssende e-handel, som utgjør den viktigste delen av foretakenes grensekryssende salg av varer til forbrukere.
- 2) I artikkel 26 nr. 1 og 2 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte (TEUV) er det fastsatt at Unionen skal vedta tiltak med sikte på å opprette det indre marked eller sikre at det virker etter sin hensikt, og det skal utgjøre et område uten indre grenser der fritt varebytte og fri bevegelighet for tjenester er sikret. Artikkel 169 nr. 1 og artikkel 169 nr. 2 bokstav a) i TEUV fastsetter at Unionen skal bidra til å oppnå et høyt nivå for forbrukervern ved de tiltakene som vedtas etter artikkel 114 i TEUV i forbindelse med gjennomføringen av det indre marked. Dette direktivet tar sikte på å finne den riktige balansen mellom å oppnå et høyt nivå for forbrukervern og å fremme foretakenes konkurransevne, samtidig som det sikres at nærhetsprinsippet blir overholdt.
- 3) Visse aspekter knyttet til avtaler om salg av varer bør harmoniseres, med utgangspunkt i et høyt nivå for forbrukervern, for å oppnå et virkelig digitalt indre marked, øke rettsikkerheten og redusere transaksjonskostnadene, særlig for små og mellomstore bedrifter («SMB-er»).
- 4) E-handel er en viktig drivkraft for vekst i det indre marked. Imidlertid er vekstpotensialet ikke på langt nær utnyttet fullt ut. For å styrke Unionens konkurransevne og stimulere veksten må Unionen handle raskt og oppmuntre markedsdeltakerne til å frigjøre det fulle potensialet som ligger i det indre marked. Det indre markeds fulle potensial kan bare frigjøres dersom alle markedsdeltakere har lett tilgang til grensekryssende salg av varer, herunder i e-handelstransaksjoner. Reglene for avtalerett som markedsdeltakerne gjennomfører sine transaksjoner på grunnlag av, er blant de viktigste faktorene som påvirker bedriftenes beslutninger om hvorvidt de skal tilby varer over landegrensene. Disse reglene påvirker også forbrukernes vilje til å ta i bruk og ha tillit til denne formen for handel.
- 5) Den teknologiske utviklingen har medført et voksende marked for varer som omfatter eller er innbyrdes forbundet med digitalt innhold eller digitale tjenester. På grunn av det økende antallet av slike innretninger og deres raskt voksende utbredelse blant forbrukerne er det nødvendig med tiltak på unionsplan for å sikre et høyt nivå for forbrukervern og øke rettsikkerheten med hensyn til reglene som skal få anvendelse på avtaler om salg av slike produkter. Økt rettsikkerhet vil bidra til å styrke tilliten hos forbrukere og selgere.

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT L 136 av 22.5.2019, s. 28, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 70/2021 av 5. februar 2021 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIX (Forbrukervern), ennå ikke kunngjort.

(1) EUT C 264 av 20.7.2016, s. 57.

(2) Europaparlamentets holdning av 26. mars 2019 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 15. april 2019.

- 6) Unionsreglene for salg av varer er fortsatt fragmentert, selv om reglene for leveringsvilkår og, når det gjelder fjernsalgsavtaler eller avtaler inngått utenom faste forretningslokaler, opplysningskrav før avtaleinngåelse og angrerett allerede er fullt ut harmonisert ved europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/83/EU⁽³⁾. Andre viktige kontraktsregulerte elementer, for eksempel samsvarskriterier, beføyelser ved manglende samsvar med avtalen og de viktigste retningslinjene for utøvelsen av beføyelsene, er for tiden gjenstand for en minsteharmonisering i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 1999/44/EF⁽⁴⁾. Medlemsstatene har fått tillatelse til å gå lenger enn EU-standardene og innføre eller opprettholde regler som sikrer et enda høyere nivå for forbrukervern. I den forbindelse har de tilpasset forskjellige deler i forskjellig omfang. Dermed varierer i dag nasjonale bestemmelser som innarbeider direktiv 1999/44/EF, betydelig med hensyn til grunnleggende deler, for eksempel fravær eller forekomst av et hierarki av beføyelser.
- 7) De eksisterende ulikhetene kan ha skadelig virkning på virksomheter og forbrukere. I henhold til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 593/2008⁽⁵⁾ har bedrifter som retter sin virksomhet mot forbrukere i andre medlemsstater, plikt til å ta hensyn til de ufravikelige reglene for forbrukeravtalerett i forbrukerens vanlige bostedsland. Ettersom disse reglene er forskjellige i de forskjellige medlemsstatene, kan bedriftene risikere tilleggs kostnader. Følgelig kan mange bedrifter foretrekke å fortsette å drive handel innenlands eller bare eksportere til en eller to medlemsstater. Dette valget reduserer eksponeringen for kostnader og risikoer forbundet med handel over landegrensene, men fører til tapte muligheter til handelsvekst og stordriftsfordeler. SMB-er påvirkes særlig.
- 8) Samtidig som forbrukerne nyter godt av et høyt vernnivå ved kjøp fra utlandet som følge av anvendelsen av forordning (EF) nr. 593/2008, virker ulik lovgivning også negativt inn på forbrukernes tillit til transaksjoner over landegrensene. Selv om flere faktorer bidrar til slik mistillit, er usikkerhet om viktige avtalefestede rettigheter blant de viktigste årsakene til bekymringer hos forbrukerne. Denne usikkerheten finnes uansett om forbrukerne er beskyttet av ufravikelige regler for forbrukeravtalerett i sin egen medlemsstat, dersom selgerne retter sin virksomhet over landegrensene mot dem, eller om forbrukerne inngår avtaler over landegrensene med selgere uten at de respektive selgerne driver forretningsvirksomhet i forbrukerens hjemstat.
- 9) Mens nettbasert salg av varer utgjør størstedelen av det grensekryssende salget av varer i Unionen, påvirker forskjellene i nasjonal avtalerett på samme måte detaljister som benytter fjernsalgkanaler, og detaljister som driver direktesalg, og de hindrer dem i å utvide sin virksomhet over landegrensene. Dette direktivet bør omfatte alle salgskanaler for å skape like vilkår for alle bedrifter som selger varer til forbrukere. Ved å fastsette ensartede regler på tvers av salgskanalene bør dette direktivet hindre forskjeller som vil kunne føre til uforholdsmessig store byrder for det økende antallet detaljister som opererer i flere salgskanaler i Unionen. Behovet for ensartede regler for salg og garantier for alle salgskanaler ble bekreftet i Kommisjonens egnethetskontroll («Fitness Check») av forbruker- og markedsføringsregelverket offentliggjort 29. mai 2017, som også omfattet direktiv 1999/44/EF.
- 10) Dette direktivet bør omfatte regler som får anvendelse på salg av varer, herunder varer med digitale elementer, utelukkende i forbindelse med sentrale avtaleforhold som er nødvendige for å overvinne avtalerettslige hindringer på det indre marked. For dette formål bør reglene for krav til samsvar, beføyelser som er tilgjengelige for forbrukere ved varenes manglende samsvar med avtalen, og de viktigste retningslinjene for utøvelsen av beføyelsene være fullt ut harmonisert, og nivået for forbrukervern sammenlignet med direktiv 1999/44/EF bør økes. Fullt ut harmoniserte regler for visse grunnleggende elementer i forbrukeravtaleretten vil gjøre det enklere for bedriftene, særlig SMB-ene, å tilby sine produkter i andre medlemsstater. Forbrukerne vil nyte godt av et høyt nivå for forbrukervern og velferdsgevinster ved fullstendig harmonisering av sentrale regler.

⁽³⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/83/EU av 25. oktober 2011 om forbrukerrettigheter, om endring av rådsdirektiv 93/13/EØF og europaparlaments- og rådsdirektiv 1999/44/EF og om oppheving av rådsdirektiv 85/577/EØF og europaparlaments- og rådsdirektiv 97/7/EF (EUT L 304 av 22.11.2011, s. 64).

⁽⁴⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 1999/44/EF av 25. mai 1999 om visse sider ved forbrukerkjøp og tilknyttede garantier (EFT L 171 av 7.7.1999, s. 12).

⁽⁵⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 593/2008 av 17. juni 2008 om hvilken lovgivning som får anvendelse på avtaleforpliktelser (Roma I) (EUT L 177 av 4.7.2008, s. 6).

- 11) Dette direktivet utfyller direktiv 2011/83/EU. Selv om direktiv 2011/83/EU først og fremst fastsetter bestemmelser om opplysningskrav før avtaleinngåelse, angrerett i forbindelse med fjernsalgsavtaler og avtaler inngått utenom faste forretningslokaler og regler for levering og for risikoens overgang, innfører dette direktivet regler for varenes samsvar, beføyelser ved manglende samsvar og retningslinjer for utøvelsen av beføyelsene.
- 12) Dette direktivet bør bare få anvendelse på løseobjekter som utgjør en vare i henhold til dette direktivet. Medlemsstatene bør derfor fritt kunne fastsette regler for avtaler om salg av fast eiendom, for eksempel bygninger som brukes til boligformål, og deres hovedbestanddeler som er ment å utgjøre en større del av slik fast eiendom.
- 13) Dette direktivet og europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/770⁽⁶⁾ bør utfylle hverandre. Direktiv (EU) 2019/770 fastsetter regler for visse krav i forbindelse med avtaler om levering av digitalt innhold eller digitale tjenester, mens dette direktivet fastsetter regler for visse krav i forbindelse med avtaler om salg av varer. For å oppfylle forbrukernes forventninger og sikre en klar og enkel rettslig ramme for forhandlere av digitalt innhold eller digitale tjenester får direktiv (EU) 2019/770 også anvendelse på levering av digitalt innhold eller digitale tjenester, herunder digitalt innhold som leveres på et fysisk medium, for eksempel DVD, CD, USB-minnepinner og minnekort, samt selve det fysiske mediet, forutsatt at det fysiske mediet tjener utelukkende som en bærer av det digitale innholdet. Dette direktivet bør imidlertid få anvendelse på avtaler om salg av varer, herunder varer med digitale elementer som krever digitalt innhold eller en digital tjeneste for å kunne utføre sine funksjoner.
- 14) Begrepet «varer» som fastsatt i dette direktivet bør forstås som å omfatte «varer med digitale elementer» og derfor også vise til alt digitalt innhold eller alle digitale tjenester som inngår i eller er innbyrdes forbundet med slike varer, på en slik måte at fravær av dette digitale innholdet eller denne digitale tjenesten vil hindre varene i å utføre sine funksjoner. Digitalt innhold som inngår i eller er innbyrdes forbundet med en vare, kan være alle data som er produsert og levert i digital form, for eksempel operativsystemer, applikasjoner og all annen programvare. Digitalt innhold kan være forhåndsinstallert ved inngåelsen av salgssavtalen eller, dersom det er fastsatt i avtalen, installeres senere. Digitale tjenester som er innbyrdes forbundet med en vare, kan omfatte tjenester som gjør det mulig å opprette, behandle eller lagre data i digital form, eller som gir tilgang til disse, for eksempel programvare som tjeneste som tilbys i et nettskymiljø, kontinuerlig levering av trafikkdata i et navigasjonssystem eller kontinuerlig levering av individuelt tilpassede treningsprogrammer til smartklokker.
- 15) Dette direktivet bør få anvendelse på avtaler om salg av varer, herunder varer med digitale elementer der fravær av digitalt innhold eller digitale tjenester som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varene, vil hindre varene i å utføre sine funksjoner, og der det digitale innholdet eller den digitale tjenesten leveres sammen med varene i henhold til salgssavtalen for disse varene. Hvorvidt levering av digitalt innhold eller digitale tjenester som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varen, utgjør en del av salgssavtalen med selgeren, bør avhenge av innholdet i denne avtalen. Dette bør omfatte digitalt innhold eller digitale tjenester som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varen, og hvis levering er uttrykkelig påkrevd i henhold til avtalen. Det bør også omfatte salgssavtaler som kan forstås som å omfatte levering av bestemt digitalt innhold eller en bestemt digital tjeneste, fordi det er vanlig for varer av samme type og forbrukeren med rimelighet kan forvente dette ut fra varenes art, idet det tas hensyn til alle offentlige erklæringer fra eller på vegne av selgeren eller andre personer i tidligere ledd i transaksjonskjeden, herunder produsenten. Dersom for eksempel et smart-TV annonseres med at det har en bestemt videoapplikasjon, vil denne videoapplikasjonen anses som å være del av salgssavtalen. Dette bør gjelde uavhengig av om det digitale innholdet eller den digitale tjenesten er forhåndsinstallert i selve varen eller må lastes ned senere på en annen enhet og bare er innbyrdes forbundet med varen. Eksempelvis kan en smarttelefon leveres med en standardisert forhåndsinstallert applikasjon som er fastsatt i salgssavtalen, for eksempel en alarmapplikasjon eller en kameraapplikasjon. Et annet mulig eksempel er en smartklokke. I et slikt tilfelle vil selve klokken anses som å være varen med digitale elementer, som kan utføre sine funksjoner bare med en applikasjon som er levert i henhold til salgssavtalen, men som må lastes ned av forbrukeren på en smarttelefon; applikasjonen vil da være det innbyrdes forbundne digitale elementet. Dette bør også gjelde dersom det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varen, ikke leveres av selgeren selv, men leveres i henhold til salgssavtalen av en tredjepart. For å unngå usikkerhet for både selgere og forbrukere bør reglene i dette direktivet få anvendelse dersom det oppstår tvil om hvorvidt leveringen av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten utgjør en del av salgssavtalen. Videre bør konstatering av at det foreligger et bilateralt avtaleforhold mellom selgeren og forbrukeren

⁽⁶⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/770 av 20. mai 2019 om visse aspekter ved avtaler om levering av digitalt innhold og digitale tjenester (EUT L 136 av 22.5.2019, s. 1).

der levering av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varen, er en del, ikke påvirkes av det faktum at forbrukeren må samtykke i en lisensavtale med en tredjepart for å kunne utnytte det digitale innholdet eller den digitale tjenesten.

- 16) Dersom fraværet av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varen, ikke hindrer varene i å utføre sine funksjoner, eller dersom forbrukeren inngår en avtale om levering av digitalt innhold eller en digital tjeneste som ikke utgjør en del av avtalen om salg av varer med digitale elementer, bør imidlertid denne avtalen anses å være atskilt fra avtalen om salg av varer, selv om selgeren opptrer som formidler av den andre avtalen med tredjepartsleverandøren, som kan høre inn under virkeområdet for direktiv (EU) 2019/770 dersom vilkårene i nevnte direktiv er oppfylt. Dersom forbrukeren for eksempel laster ned en spillapplikasjon fra en appbutikk til en smarttelefon, er avtalen om levering av spillapplikasjonen atskilt fra avtalen om salget av selve smarttelefonen. Dette direktivet bør derfor bare få anvendelse på salgsvartalen om smarttelefonen, mens leveringen av spillapplikasjonen bør høre inn under virkeområdet for direktiv (EU) 2019/770 dersom vilkårene i nevnte direktiv er oppfylt. Et annet eksempel vil være dersom det er uttrykkelig avtalt at forbrukeren kjøper en smarttelefon uten noe bestemt operativsystem, og forbrukeren deretter inngår en avtale om levering av et operativsystem fra en tredjepart. I et slikt tilfelle vil leveringen av operativsystemet som kjøpes separat, ikke utgjøre en del av salgsvartalen og derfor ikke høre inn under dette direktivets virkeområde, men kan høre inn under virkeområdet for direktiv (EU) 2019/770 dersom vilkårene i nevnte direktiv er oppfylt.
- 17) Av hensyn til juridisk klarhet bør dette direktivet fastsette en definisjon av en salgsvtale og også klart definere dens virkeområde. Virkeområdet for dette direktivet bør også omfatte avtaler om varer som ennå ikke er framstilt eller produsert, herunder etter forbrukerens spesifikasjoner. Videre kan en installering av varer høre inn under dette direktivets virkeområde dersom installeringen utgjør en del av salgsvartalen og må utføres av selgeren eller på selgerens ansvar. Dersom en avtale inneholder elementer av både salg av varer og levering av tjenester, bør det overlates til nasjonal rett å fastslå om hele avtalen kan klassifiseres som en salgsvtale i henhold til dette direktivet.
- 18) Dette direktivet bør ikke berøre nasjonal rett i den grad de aktuelle spørsmålene ikke reguleres av dette direktivet, særlig med hensyn til varenes lovlighet, skadeserstatning og alminnelige avtalerettslige aspekter, for eksempel en avtales utforming, gyldighet, ugyldighet eller virkning. Det samme bør gjelde med hensyn til følgene av heving av avtalen og for visse aspekter med hensyn til reparasjon og omlevering som ikke er regulert i dette direktivet. Ved regulering av partenes rett til å unnlate å oppfylle sine forpliktelser eller en del av disse til den andre parten oppfyller sine forpliktelser, bør medlemsstatene fortsatt stå fritt til å bestemme vilkårene og reglene for at forbrukeren kan holde tilbake betalingen. Medlemsstatene bør også fortsatt stå fritt til å fastsette regler for forbrukerens rett til erstatning for skade som er påført som følge av selgerens overtredelse av dette direktivet. Dette direktivet bør heller ikke påvirke nasjonale regler som ikke gjelder spesifikt for forbrukeravtaler, og som fastsetter bestemte beføyelser ved visse typer mangler som ikke framgikk ved inngåelsen av salgsvartalen, det vil si nasjonale bestemmelser som kan fastsette bestemte regler for selgerens ansvar for skjulte mangler. Dette direktivet bør heller ikke berøre nasjonal rett som ved manglende samsvar hos varer fastsetter beføyelser utenfor avtaleforhold for forbrukeren overfor personer i tidligere ledd i transaksjonskjeden, for eksempel produsenter eller andre personer som oppfyller forpliktelsene til slike personer.
- 19) Dette direktivet bør ikke berøre medlemsstatenes frihet til å gjøre det mulig for forbrukerne å velge en bestemt beføyelse dersom varenes manglende samsvar viser seg kort tid etter levering, det vil si nasjonale bestemmelser som fastsetter at forbrukeren har rett til å avvise varer med en mangel og til å behandle avtalen som hevet eller å be om umiddelbar omlevering i løpet av et angitt kort tidsrom etter levering av varene, som ikke bør være mer enn 30 dager.
- 20) Medlemsstatene bør fortsatt stå fritt til å fastsette regler for selgerens opplysningsplikt i forbindelse med avtaleinngåelsen eller selgerens plikt til å advare forbrukeren om for eksempel visse egenskaper ved varen, egnetheten til materialer levert av forbrukeren eller mulige ulemper som følge av konkrete anmodninger fra forbrukeren, for eksempel et ønske fra forbrukeren om å bruke et bestemt stoff til å sy en ballkjole.
- 21) Medlemsstatene bør også fortsatt stå fritt til å utvide anvendelsen av reglene i dette direktivet til avtaler som er utelukket fra dette direktivets virkeområde, eller på annen måte fastsette regler for slike avtaler. Medlemsstatene bør for eksempel fortsatt stå fritt til å utvide det vernet som forbrukerne gis ved dette direktivet, til juridiske eller fysiske personer som ikke er forbrukere i henhold til dette direktivet, for eksempel ikke-statlige organisasjoner, nyetablerte foretak eller SMB-er.

- 22) Definisjonen av «forbruker» bør omfatte fysiske personer som opptrer utenom sin nærings-, forretnings-, håndverks- eller yrkesvirksomhet. Når det gjelder kombinerte avtaler der avtalen er inngått for formål som ligger delvis innenfor og delvis utenfor en persons næringsvirksomhet, og næringsformålet er så begrenset at det i hovedsak ikke er framtrædende i avtalens generelle sammenheng, bør imidlertid medlemsstatene også fritt kunne bestemme hvorvidt og på hvilke vilkår denne personen også anses som forbruker.
- 23) Dette direktivet bør få anvendelse på enhver avtale der selgeren overfører eller påtar seg å overføre eiendomsretten til en vare til forbrukeren. Plattformtilbydere kan anses å være selgere i henhold til dette direktivet dersom de handler for formål som gjelder deres egen virksomhet, og opptrer som forbrukerens direkte avtalepart for salg av varer. Medlemsstatene bør stå fritt til å utvide anvendelsen av dette direktivet til plattformtilbydere som ikke oppfyller kravene for å kunne anses som en selger i henhold til dette direktivet.
- 24) For å avveie behovet for rettsikkerhet mot en passende fleksibilitet i rettsreglene bør alle henvisninger i dette direktivet til det som kan forventes fra eller av en person, forstås som en henvisning til det som med rimelighet kan forventes. Kriteriet om rimelighet bør fastslås på objektive grunnlag, idet det tas hensyn til arten av og formålet med avtalen, sakens omstendigheter og bruk og praksis for de berørte parter.
- 25) For å sikre klarhet om hva en forbruker kan forvente av varene, og hva selgeren vil være ansvarlig for dersom denne ikke leverer det som kan forventes, er det viktig å fullt ut harmonisere reglene for bestemmelse av hvorvidt varene er i samsvar. Alle henvisninger til samsvar i dette direktivet bør vise til varenes samsvar med salgsavtalen. For å beskytte de rettmessige interessene til begge parter i en salgsavtale bør samsvar vurderes på grunnlag av både subjektive og objektive krav til samsvar.
- 26) Derfor bør varene oppfylle kravene som er avtalt mellom selgeren og forbrukeren i salgsavtalen. Slike krav kan blant annet omfatte mengde, kvalitet, type og beskrivelse av varene, deres egnethet til et bestemt formål samt levering av varene med avtalt tilbehør og eventuelle anvisninger. Kravene i salgsavtalen bør omfatte de som følger av opplysninger før avtaleinngåelse, som i samsvar med direktiv 2011/83/EU utgjør en sentral del av salgsavtalen.
- 27) Begrepet «funksjonalitet» bør forstås som å vise til hvordan varen kan fungere med hensyn til formålet. Begrepet «samvirkningsevne» omhandler hvorvidt og i hvilken grad varen er i stand til å fungere sammen med annen maskinvare eller programvare enn den som varer av samme type vanligvis brukes sammen med. Tilfredsstillende funksjonalitet kan for eksempel omfatte varens evne til å utveksle informasjon med slik annen programvare eller maskinvare og til å bruke utvekslet informasjon.
- 28) Ettersom digitalt innhold eller digitale tjenester som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varer, er i stadig utvikling, kan selgerne inngå avtale med forbrukerne om å levere oppdateringer til slike varer. Oppdateringene som er avtalt i salgsavtalen, kan forbedre og utvide de elementene av varene som er digitalt innhold eller digitale tjenester, utvide funksjonaliteten, tilpasse dem til den tekniske utviklingen, beskytte dem mot nye sikkerhetstrusler eller tjene andre formål. Varenes samsvar med digitalt innhold eller digitale tjenester som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varene, bør derfor også vurderes med hensyn til om de elementene av varene som er digitalt innhold eller digitale tjenester, er oppdatert i samsvar med salgsavtalen. Manglende levering av oppdateringer som er avtalt i salgsavtalen, bør anses som manglende samsvar ved varen. Videre bør defekte eller ufullstendige oppdateringer også anses som manglende samsvar ved varen, ettersom dette vil bety at slike oppdateringer ikke er gjennomført på den måten som er fastsatt i salgsavtalen.
- 29) For at varene skal være i samsvar, bør de ikke bare oppfylle de subjektive kravene til samsvar, men i tillegg oppfylle de objektive kravene til samsvar fastsatt i dette direktivet. Samsvar bør blant annet vurderes ved å ta i betraktning hvilket formål varer av samme type vanligvis brukes til, om de leveres med det tilbehøret og de anvisningene som forbrukeren med rimelighet kan forvente å motta, eller om de tilsvarende prøven eller modellen som selgeren gjorde tilgjengelig for forbrukeren. Varene bør også ha den kvaliteten og de funksjonene som er vanlig for varer av samme type, og som forbrukeren med rimelighet kan forvente ut fra varenes art, idet det tas hensyn til alle offentlige erklæringer fra eller på vegne av selgeren eller andre personer i tidligere ledd i transaksjonskjeden.

- 30) I tillegg til oppdateringer som er fastsatt i avtalen, bør selgeren også levere oppdateringer, herunder sikkerhetsoppdateringer, for å sikre at varer med digitale elementer hele tiden er i samsvar. Selgerens forpliktelse bør begrenses til oppdateringer som er nødvendig for slike varer for å opprettholde deres samsvar med de objektive og subjektive kravene til samsvar fastsatt i dette direktivet. Med mindre partene har fastsatt noe annet i avtalen, bør selgeren ikke være forpliktet til å levere oppdaterte versjoner av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten til varene eller til å forbedre eller utvide varenes funksjonalitet utover kravene til samsvar. Dersom en oppdatering som er levert av selgeren eller av en tredjepart som leverer det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, fører til at varen ikke er i samsvar med digitale elementer, bør selgeren være ansvarlig for å bringe varen i samsvar igjen. Forbrukeren bør fortsatt stå fritt til å velge å installere de leverte oppdateringene eller ikke. Dersom forbrukeren beslutter ikke å installere oppdateringene som er nødvendige for at varer med digitale elementer fortsatt skal være i samsvar, bør imidlertid forbrukeren ikke forvente at disse varene fortsatt er i samsvar. Selgeren bør underrette forbrukeren om at forbrukerens beslutning om ikke å installere oppdateringer som er nødvendige for at varer med digitale elementer fortsatt skal være i samsvar, herunder sikkerhetsoppdateringer, vil berøre selgerens ansvar for samsvar for de funksjonene til varer med digitale elementer som de relevante oppdateringene er ment å holde i samsvar. Dette direktivet bør ikke påvirke forpliktelsene til å levere sikkerhetsoppdateringer fastsatt i annen unionsrett eller i nasjonal rett.
- 31) Når det gjelder varer med digitale elementer der det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varene, leveres ved en enkelt levering, bør selgeren i prinsippet bare være ansvarlig for det manglende samsvaret på leveringstidspunktet. Forpliktelsen til å levere oppdateringer bør imidlertid gjenspeile det faktum at det digitale miljøet til alle slike varer hele tiden endres. Derfor er oppdateringer et nødvendig verktøy for å sikre at varene fungerer på samme måte som de gjorde på leveringstidspunktet. I motsetning til tradisjonelle varer er dessuten varer med digitale elementer ikke helt atskilt fra selgeren, fordi selgeren, eller en tredjepart som leverer digitalt innhold eller digitale tjenester i henhold til salgsavtalen, er i stand til å fjernoppdatere varene, vanligvis via internett. Dersom det digitale innholdet eller den digitale tjenesten leveres ved en enkelt levering, bør selgeren derfor være ansvarlig for å levere de oppdateringene som er nødvendige for at varen med digitale elementer fortsatt skal være i samsvar i et tidsrom som forbrukeren med rimelighet kan forvente, selv om varene var i samsvar på leveringstidspunktet. Tidsrommet da forbrukeren med rimelighet kan forvente å motta oppdateringer, bør vurderes på grunnlag av varetypen og formålet med varene og de digitale elementene, idet det tas hensyn til omstendighetene og arten av salgsavtalen. En forbruker vil normalt forvente å motta oppdateringer minst like lenge som det tidsrommet da selgeren er ansvarlig for manglende samsvar, selv om forbrukerens rimelige forventning i noen tilfeller kan strekke seg ut over dette tidsrommet, noe som særlig kan være tilfelle når det gjelder sikkerhetsoppdateringer. I andre tilfeller, for eksempel når det gjelder varer med digitale elementer hvis formål er tidsbegrenset, vil selgerens forpliktelse til å levere oppdateringer vanligvis være begrenset til dette tidsrommet.
- 32) Det er viktig å sikre lengre holdbarhet på varer for å oppnå mer bærekraftige forbruksmønstre og en sirkulær økonomi. På samme måte er det viktig å holde produkter som ikke oppfyller kravene, utenfor markedet i Unionen ved å styrke markedstilsynet og gi markedsdeltakerne riktige stimuleringsiltak for å øke tilliten til det indre markeds virkemåte. For disse formålene er produktspesifikt EU-regelverk det best egnede middelet for å innføre holdbarhetskrav og andre produktrelaterte krav når det gjelder visse typer eller grupper av produkter, ved å bruke kriterier som passer til formålet. Dette direktivet bør derfor utfylle målene i slikt produktspesifikt EU-regelverk og omfatte holdbarhet som et objektivt kriterium for vurderingen av varers samsvar. Holdbarhet i dette direktivet bør vise til varenes evne til å opprettholde nødvendige funksjoner og nødvendig ytelse ved normal bruk. For at varene skal være i samsvar, bør de også ha den holdbarheten som er vanlig for varer av samme type, og som forbrukeren med rimelighet kan forvente ut fra de bestemte varenes art, herunder et mulig behov for rimelig vedlikehold av varene, for eksempel regelmessig kontroll eller skifte av filtre i en bil, og ut fra eventuelle offentlige erklæringer som gjøres av eller på vegne av en person som utgjør et ledd i transaksjonskjeden. Vurderingen bør også ta hensyn til alle andre relevante omstendigheter, for eksempel prisen på varene og den intensiteten eller hyppigheten som forbrukeren bruker varen med. Dessuten, i den grad særlige opplysninger om holdbarhet er angitt i en eventuell erklæring før avtaleinngåelse som utgjør en del av salgsavtalen, bør forbrukeren kunne sette lit til dem som en del av de subjektive kravene til samsvar.
- 33) I henhold til dette direktivet bør selgeren være forpliktet til å levere til forbrukeren varer som er i samsvar på leveringstidspunktet. Det er mulig at selgere vil benytte reservedeler for å oppfylle sine forpliktelser til å reparere varer ved manglende samsvar på leveringstidspunktet. Selv om dette direktivet ikke bør pålegge en selger en forpliktelse

til å sikre, som et objektivt krav til samsvar, at reservedeler er tilgjengelige i et visst tidsrom, bør det ikke påvirke andre internrettslige bestemmelser som pålegger selgeren, produsenten eller en annen person som utgjør et ledd i transaksjonskjeden, å sikre at reservedeler er tilgjengelige, eller å underrette forbrukere om slik tilgjengelighet.

- 34) Mange varer må installeres før de kan brukes effektivt av forbrukeren. Når det gjelder varer med digitale elementer, må i tillegg forbrukeren vanligvis installere digitalt innhold eller digitale tjenester for å kunne bruke slike varer slik de er ment å skulle brukes. Derfor bør alt manglende samsvar som skyldes uriktig installering av varen, herunder uriktig installering av digitalt innhold eller digitale tjenester som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varen, anses som manglende samsvar dersom installeringen ble utført av selgeren eller under selgers kontroll. Dersom det var ment at varen skulle installeres av forbrukeren, bør manglende samsvar som skyldes uriktig installering, anses som manglende samsvar ved varen, uavhengig av om installeringen er utført av forbrukeren eller av en tredjepart på forbrukerens ansvar, dersom den uriktige installeringen skyldtes mangler i installeringsanvisningen, for eksempel ved at den var ufullstendig eller ikke var tilstrekkelig klar, noe som gjorde den vanskelig å bruke for den alminnelige forbruker.
- 35) Samsvar bør omfatte både materielle og rettslige mangler. Begrensninger som følge av en overtredelse av tredjeparts rettigheter, særlig immaterialrettigheter, kan hindre eller begrense bruken av varen i samsvar med avtalen. Medlemsstatene bør sikre at forbrukeren i slike tilfeller er berettiget til beføyelser for det manglende samsvaret som fastsatt i dette direktivet, med mindre nasjonal rett fastsetter at avtalen er ugyldig, eller at den skal heves i slike tilfeller.
- 36) For å sikre at reglene er tilstrekkelig fleksible, for eksempel i forbindelse med salg av brukte varer, bør det være mulig for partene å avvike fra de objektive kravene til samsvar som er fastsatt i dette direktivet. Et slikt avvik bør være mulig bare dersom forbrukeren er særlig underrettet om det og godtar det separat fra andre erklæringer eller avtaler og gjennom aktiv og utvetydig atferd.
- 37) Økt rettssikkerhet for både forbrukere og selgere krever en tydelig angivelse av når samsvarsvurderingen av varen skal finne sted. Det aktuelle tidspunktet for samsvarsvurdering av varen bør være tidspunktet da varen leveres. Dette bør også gjelde for varer som omfatter eller er innbyrdes forbundet med digitalt innhold eller en digital tjeneste som leveres gjennom en enkelt levering. Dersom det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varen, skal leveres kontinuerlig over et visst tidsrom, bør imidlertid det aktuelle tidspunktet for fastslåelse av samsvar for det elementet som er digitalt innhold eller digitale tjenester, ikke være et bestemt tidspunkt, men snarere et tidsrom som løper fra leveringstidspunktet. Av hensyn til rettssikkerheten bør dette tidsrommet tilsvare det tidsrommet der selgeren er ansvarlig for manglende samsvar.
- 38) Dette direktivet bør ikke fastsette betydningen av «levering», som bør overlates til nasjonal rett, særlig når det gjelder spørsmålet om hva selgeren må gjøre for å oppfylle selgers forpliktelse til å levere varen. Videre bør henvisninger til leveringstidspunkt i dette direktivet ikke berøre reglene for risikoens overgang som er fastsatt i direktiv 2011/83/EU, og som i samsvar med det er gjennomført i medlemsstatenes rett.
- 39) Varer med digitale elementer bør anses å være levert til forbrukeren når både den fysiske komponenten av varen er levert, og den enkelte leveringen av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten er utført, eller den kontinuerlige leveringen av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten over et visst tidsrom er påbegynt. Dette betyr at selgeren også bør gjøre det digitale innholdet eller den digitale tjenesten tilgjengelig for forbrukeren på en slik måte at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten eller ethvert egnet middel til å laste ned eller få tilgang til innholdet eller tjenesten er mottatt av forbrukeren, og at ingen ytterligere handling kreves av selgeren for at forbrukeren skal kunne bruke det digitale innholdet eller den digitale tjenesten i samsvar med avtalen, for eksempel ved å gi tilgang til en link eller en nedlastingsmulighet. Derfor bør det aktuelle tidspunktet for fastslåelse av samsvar være det tidspunktet da det digitale innholdet eller den digitale tjenesten leveres, dersom den fysiske komponenten er levert tidligere. Som en følge

av dette kan det sikres at ansvarsperioden for den fysiske komponenten på den ene side og for det digitale elementet på den annen side begynner å løpe fra samme tidspunkt. Dessuten er forbrukeren i mange tilfeller ikke i stand til å merke en mangel i den fysiske komponenten før den digitale tjenesten er levert.

- 40) Dersom en vare må installeres av selgeren, er forbrukeren i visse tilfeller ikke i stand til å bruke varen eller til å merke en mangel før installeringen er gjort. Dersom det i henhold til salgsavtalen er slik at varen må installeres av selgeren eller på selgerens ansvar, bør derfor varen anses som levert til forbrukeren når installeringen er gjort.
- 41) For å sikre rettssikkerhet for selgere og generell tillit hos forbrukere ved kjøp over landegrensene, er det nødvendig å fastsette et tidsrom der forbrukeren er berettiget til beføyelser ved eventuelt manglende samsvar på det aktuelle tidspunktet for fastslåelse av samsvar. Ettersom de fleste av medlemsstatene ved gjennomføringen av direktiv 1999/44/EF har fastsatt et tidsrom på to år, og dette tidsrommet i praksis anses som rimelig av markedsdeltakerne, bør dette tidsrommet opprettholdes. Det samme tidsrommet bør gjelde for varer med digitale elementer. Dersom det i avtalen er fastsatt kontinuerlig levering i mer enn to år, bør imidlertid forbrukeren ha rett til beføyelser ved manglende samsvar i det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som forekommer eller viser seg i det tidsrommet da det digitale innholdet eller den digitale tjenesten skal leveres i henhold til avtalen. For å sikre at medlemsstatene har fleksibilitet til å øke nivået for forbrukervern i nasjonal rett, bør de stå fritt til å fastsette lengre frister for selgerens ansvar enn dem som er fastsatt i dette direktivet.
- 42) Av hensyn til sammenhengen med eksisterende nasjonale rettsordener bør medlemsstatene stå fritt til å fastsette enten at selgerne er ansvarlige for manglende samsvar som viser seg innen en viss tid, eventuelt kombinert med en foreldelsesfrist, eller at forbrukernes beføyelser bare er omfattet av en foreldelsesfrist. I førstnevnte tilfelle bør medlemsstatene sikre at fristen for selgers ansvar ikke omgås ved foreldelsesfristen for forbrukerens beføyelser. Dette direktivet bør derfor ikke harmonisere starttidspunktet for nasjonale foreldelsesfrister, men det bør sikre at slike foreldelsesfrister ikke begrenser forbrukerens rett til å utøve sine beføyelser ved manglende samsvar som viser seg i det tidsrommet da selgeren er ansvarlig for manglende samsvar. I sistnevnte tilfelle bør medlemsstatene kunne beholde eller innføre bare en foreldelsesfrist for forbrukerens beføyelser uten å innføre et bestemt tidsrom som det manglende samsvaret må vise seg innen utløpet av, for at selgeren skal være ansvarlig. For å sikre at forbrukerne har et like godt vern også i slike tilfeller, bør medlemsstatene sikre at dersom det bare benyttes en foreldelsesfrist, bør den likevel gi forbrukerne mulighet til å utøve beføyelsene ved manglende samsvar som viser seg minst i det tidsrommet som er fastsatt i dette direktivet som en ansvarsperiode.
- 43) For visse aspekter kan det være berettiget med en annen behandling av brukte varer. Selv om en ansvarsperiode eller en foreldelsesfrist på to år eller mer vanligvis er i både selgerens og forbrukerens interesse, er det ikke sikkert at dette er tilfellet når det gjelder brukte varer. Medlemsstatene bør derfor kunne la partene inngå avtale om en kortere ansvarsperiode eller foreldelsesfrist for slike varer. Dersom dette spørsmålet overlates til en avtale mellom partene, øker avtalefriheten, og det sikrer at forbrukeren må underrettes både om varens art som en brukt vare, og den kortere ansvarsperioden eller foreldelsesfristen. Et slikt avtalt tidsrom bør imidlertid ikke være kortere enn ett år.
- 44) Dette direktivet bør ikke fastsette regler for på hvilke vilkår en ansvarsperiode, som fastsatt i dette direktivet, eller en foreldelsesfrist kan oppheves midlertidig eller avbrytes. Medlemsstatene bør derfor kunne fastsette at ansvarsperioden eller foreldelsesfristen kan oppheves midlertidig eller avbrytes, for eksempel ved reparasjon, omlevering eller forhandlinger mellom selger og forbruker med sikte på en minnelig ordning.
- 45) For et tidsrom på ett år, eller to år dersom medlemsstatene velger å bruke et tidsrom på to år, bør forbrukeren bare trenge å bevise at varen ikke er i samsvar, uten også å måtte bevise at det faktisk var manglende samsvar på det aktuelle tidspunktet for fastslåelse av samsvar. For å tilbakevise forbrukerens påstand vil selgeren måtte bevise at det ikke var manglende samsvar på det aktuelle tidspunktet. I tillegg kan i noen tilfeller antakelsen om at det var manglende samsvar på det aktuelle tidspunktet for fastslåelse av samsvar, være uforenlig med varens art eller det manglende samsvarets art. Førstnevnte kan være tilfellet med varer som av natur forringes, for eksempel lett bedervelige produkter som blomster, eller varer som bare er beregnet på engangsbruk. Et eksempel på det sistnevnte kan være manglende samsvar som bare

kan skyldes en handling fra forbrukeren eller en åpenbar utenforliggende hendelse som fant sted etter at varene ble levert til forbrukeren. Når det gjelder varer med digitale elementer der det i avtalen er fastsatt kontinuerlig levering av digitalt innhold eller digitale tjenester, bør forbrukeren ikke måtte bevise at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten ikke var i samsvar i det aktuelle tidsrommet for fastslåelse av samsvar. For å tilbakevise forbrukerens påstand vil selgeren måtte bevise at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten var i samsvar i dette tidsrommet.

- 46) Medlemsstatene bør tillates å opprettholde eller innføre bestemmelser som fastsetter at forbrukeren for å kunne benytte seg av sine rettigheter, må underrette selgeren om det manglende samsvaret innen et tidsrom på minst to måneder etter at forbrukeren oppdaget det. Medlemsstatene bør tillates å sikre et høyere vernnivå for forbrukerne ved ikke å innføre en slik forpliktelse.
- 47) For å øke rettssikkerheten og fjerne en av de viktigste hindringene som hemmer det indre marked, bør dette direktivet fullt ut harmonisere de beføyelsene som er tilgjengelige for forbrukerne ved manglende samsvar hos varer, og på hvilke vilkår slike beføyelser kan utøves. Særlig ved manglende samsvar bør forbrukerne ha rett til å få varen brakt i samsvar, få en forholdsmessig prisreduksjon eller heve avtalen.
- 48) Med hensyn til å bringe varer i samsvar bør forbrukerne kunne velge mellom reparasjon eller omlevering. Forbrukernes mulighet til å kreve reparasjon bør oppmuntre til bærekraftig forbruk og kan bidra til at produktene får lengre holdbarhet. Forbrukerens valg mellom reparasjon og omlevering bør bare begrenses dersom det som velges, vil være juridisk eller faktisk umulig eller påføre selgeren kostnader som ville være uforholdsmessig store sammenlignet med den andre tilgjengelige muligheten. For eksempel kan det være uforholdsmessig å kreve omlevering av varer på grunn av en liten ripe, dersom slik omlevering vil medføre betydelige kostnader og ripen enkelt kan repareres.
- 49) Selgeren bør kunne nekte å bringe varen i samsvar dersom både reparasjon og omlevering er umulig eller vil påføre selgeren uforholdsmessig store kostnader. Det samme bør gjelde dersom enten reparasjon eller omlevering er umulig og den alternative beføyelsen vil påføre selgeren uforholdsmessig store kostnader. Dersom varen befinner seg på et annet sted enn der den opprinnelig ble levert, kan for eksempel forsendelses- og fraktkostnadene bli uforholdsmessig store for selgeren.
- 50) Dersom det konstateres manglende samsvar, bør forbrukeren underrette selgeren om dette for å gi selgeren mulighet til å bringe varen i samsvar. Selgeren bør gjøre dette innen en rimelig frist. Forbrukeren bør derfor i prinsippet ikke umiddelbart ha rett til en prisreduksjon eller til å heve avtalen, men bør gi selgeren rimelig tid til å reparere eller omlevere varen som ikke er i samsvar med avtalen. Dersom selgeren ikke har reparert eller omlevert varen innen denne fristen, bør forbrukeren ha rett til å kreve og få en prisreduksjon eller til å heve avtalen uten å måtte vente ytterligere.
- 51) Dersom reparasjonen eller omleveringen ikke har gitt forbrukeren noen tilfredsstillende løsning på det manglende samsvaret, bør forbrukeren ha rett til en prisreduksjon eller til å heve avtalen. Dette bør særlig være tilfellet dersom selgeren ikke har fullført reparasjonen eller omleveringen, eller dersom det framgår klart av omstendighetene at selgeren ikke vil fullføre reparasjonen eller omleveringen, eller dersom selgeren har nektet å bringe varen i samsvar fordi reparasjon og omlevering er umulig eller vil påføre selgeren uforholdsmessig store kostnader.
- 52) I visse situasjoner kan det godtgjøres at forbrukeren bør ha rett til prisreduksjon eller til å heve avtalen umiddelbart. Dersom selgeren har truffet tiltak for å bringe varen i samsvar, men det senere konstateres manglende samsvar, bør det objektivt bestemmes om forbrukeren bør godta ytterligere forsøk fra selgeren på å bringe varen i samsvar, idet det tas hensyn til alle omstendigheter i saken, for eksempel varetypen og varens verdi samt arten og omfanget av det manglende samsvaret. Særlig når det gjelder kostbare eller kompliserte varer, kan det være berettiget å gi selgeren et nytt forsøk på å avhjelpe det manglende samsvaret. Det bør også tas hensyn til om forbrukeren fortsatt kan forventes å ha tillit til at selgeren er i stand til å bringe varen i samsvar eller ikke, for eksempel dersom samme problem oppstår to

ganger. Tilsvarende kan i visse situasjoner det manglende samsvaret være av en så alvorlig art at forbrukeren ikke kan opprettholde tilliten til at selgeren vil kunne bringe varen i samsvar, for eksempel dersom det manglende samsvaret i alvorlig grad påvirker forbrukerens mulighet til å bruke varen på normal måte, og forbrukeren ikke kan forventes å stole på at reparasjonen eller omleveringen vil avhjelpe problemet.

- 53) For å bevare en balanse mellom rettighetene og forpliktelsene til avtalepartene bør forbrukeren ha rett til å heve avtalen bare dersom det manglende samsvaret ikke er uvesentlig.
- 54) Medlemsstatene bør kunne fastsette regler for på hvilke vilkår debitors oppgaver kan ivaretas av en annen person, for eksempel vilkårene der selgerens forpliktelse til å reparere en vare kan utføres av forbrukeren eller en tredjepart for selgers regning.
- 55) For å verne forbrukerne mot risikoen for store forsinkelser bør enhver reparasjon eller omlevering være fullført innen en rimelig frist. Hva som anses som en rimelig frist for å fullføre en reparasjon eller omlevering, bør tilsvare den korteste tiden som trengs for å fullføre reparasjonen eller omleveringen. Dette tidsrommet bør bestemmes objektivt ved å vurdere varens art og kompleksitet, det manglende samsvarets art og alvorlighetsgrad og det arbeidet som kreves for å fullføre reparasjonen eller omleveringen. Ved gjennomføringen av dette direktivet bør medlemsstatene kunne tolke begrepet «rimelig frist for å fullføre en reparasjon eller omlevering» ved å fastsette faste tidsrom som generelt kan anses som rimelige for reparasjon eller omlevering, særlig med hensyn til bestemte produktkategorier.
- 56) Dette direktivet bør ikke fastsette bestemmelser om hvor en debitors forpliktelser skal utføres. Dette direktivet bør derfor verken angi leveringssted eller bestemme hvor reparasjon eller omlevering bør finne sted; slike spørsmål bør overlates til nasjonal rett.
- 57) Dersom selgeren bringer varen i samsvar ved hjelp av omlevering, bør forbrukeren ikke være forpliktet til å betale for normal bruk av varen før den ble omlevert. Bruken av varene bør anses som normal dersom den er i samsvar med varens art og formål.
- 58) For å gjøre retten til å heve en avtale effektiv for forbrukerne i situasjoner der forbrukeren kjøper flere varer og det manglende samsvaret bare gjelder noen av varene som er levert i henhold til avtalen, bør forbrukeren ha rett til å heve avtalen også med hensyn til de andre varene som er kjøpt sammen med varene som ikke er i samsvar, selv om disse andre varene er i samsvar, dersom forbrukeren ikke med rimelighet kan forventes å godta å beholde bare de varene som var i samsvar.
- 59) Dersom forbrukeren hever avtalen på grunn av manglende samsvar, bør dette direktivet fastsette regler bare for de viktigste virkningene av hevingen og retningslinjene for retten til heving, særlig med hensyn til partenes forpliktelse til å levere tilbake det de har mottatt. Derfor bør selgeren være forpliktet til å betale tilbake den prisen som er mottatt fra forbrukeren, og forbrukeren bør levere tilbake varene.
- 60) Dette direktivet bør ikke påvirke medlemsstatenes frihet til å fastsette regler for følgene av heving, unntatt det som er fastsatt i dette direktivet, for eksempel følgene av at varene faller i verdi, blir ødelagt eller går tapt. Medlemsstatene bør også kunne fastsette regler for tilbakebetaling av prisen til forbrukeren, for eksempel metoder som skal brukes til slik tilbakebetaling for mulige kostnader og gebyrer som påløper som følge av tilbakebetalingen. Medlemsstatene bør for eksempel også ha frihet til å fastsette visse frister for tilbakebetaling av prisen eller for tilbakelevering av varene.
- 61) Prinsippet om selgerens erstatningsansvar er et vesentlig element i salgavtaler. Forbrukerne bør derfor ha rett til å kreve erstatning for enhver skade som skyldes en overtredelse av dette direktivet fra selgerens side, herunder for skade lidt som følge av manglende samsvar. Slik erstatning bør i så stor grad som mulig sette forbrukeren i den posisjonen som forbrukeren ville ha vært i dersom varene hadde vært i samsvar. Ettersom en slik rett til skadeserstatning allerede er sikret i alle medlemsstater, bør dette direktivet ikke berøre nasjonale regler for erstatning til forbrukere for skade som følge av overtredelser av disse reglene. Medlemsstatene bør også fortsatt stå fritt til å fastsette regler for forbrukernes rett til erstatning i situasjoner der reparasjon eller omlevering av varen forårsaker betydelig ulempe eller ble forsinket.

- 62) For å sikre gjennomsiktighet bør det fastsettes visse krav med hensyn til kommersielle garantier samt opplysningskrav før avtaleinngåelse om forekomsten av og vilkårene for kommersielle garantier fastsatt ved direktiv 2011/83/EU. For å øke rettsikkerheten og unngå at forbrukerne villedes, bør dette direktivet fastsette at i tilfeller der kommersielle garantivilkår i tilhørende reklame er gunstigere for forbrukeren enn de som er gitt i garantierklæringen, bør de mest fordelaktige vilkårene få anvendelse. Endelig bør dette direktivet fastsette regler for innholdet i garantierklæringen og hvordan den bør gjøres tilgjengelig for forbrukerne. For eksempel bør garantierklæringen inneholde vilkårene i den kommersielle garantien og angi at den rettslige garantien for samsvar ikke er berørt av den kommersielle garantien, for å gjøre det klart at de kommersielle garantivilkårene utgjør en forpliktelse som kommer i tillegg til den rettslige garantien for samsvar. Medlemsstatene bør stå fritt til å fastsette regler for andre aspekter ved kommersielle garantier som ikke omfattes av dette direktivet, for eksempel om å knytte andre debitorer enn garantisten til den kommersielle garantien, forutsatt at disse reglene ikke fratår forbrukerne det vernet de gis gjennom de fullt ut harmoniserte bestemmelsene i dette direktivet om kommersielle garantier. Selv om medlemsstatene fortsatt bør stå fritt til å kreve at kommersielle garantier gis vederlagsfritt, bør de sikre at enhver forpliktelse fra selgeren eller produsenten som hører inn under definisjonen av kommersielle garantier som fastsatt i dette direktivet, er i samsvar med de harmoniserte reglene i dette direktivet.
- 63) Ettersom selgeren er ansvarlig overfor forbrukeren for alt manglende samsvar hos varene som følge av en handling eller en unnlatelse fra selgeren eller en tredjepart, bør selgeren kunne reise krav mot den personen som er ansvarlig i tidligere ledd i transaksjonskjeden. Slike krav bør omfatte krav på grunn av manglende samsvar som følge av å ha unnlatt å foreta en oppdatering, herunder en sikkerhetsoppdatering, som ville ha vært nødvendig for å holde varen med digitale elementer i samsvar. Dette direktivet bør imidlertid ikke berøre prinsippet om avtalefrihet mellom selgeren og andre parter i transaksjonskjeden. Nærmere opplysninger om utøvelsen av denne retten, særlig overfor hvem og hvordan slike rettslige skritt skal tas, og hvorvidt de rettslige skrittene er av obligatorisk karakter, bør fastsettes av medlemsstatene. Spørsmålet om hvorvidt forbrukeren også kan framsette et krav direkte overfor en person i tidligere ledd i transaksjonskjeden, bør ikke reguleres av dette direktivet, unntatt i tilfeller der en produsent tilbyr forbrukeren en kommersiell garanti for varene.
- 64) Personer eller organisasjoner som i henhold til nasjonal rett anses å ha en rettmessig interesse i å verne forbrukerens avtalefestede rettigheter, bør ha rett til å bringe saker inn for en domstol eller en forvaltningsmyndighet som kan avgjøre klager eller ta de nødvendige rettslige skritt.
- 65) Ingenting i dette direktivet bør berøre anvendelsen av regler for internasjonal privatrett, særlig europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 593/2008 og europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1215/2012⁽⁷⁾.
- 66) Direktiv 1999/44/EF bør oppheves. Datoen for oppheving bør være den samme som innarbeidingsdatoen for dette direktivet. For å sikre at de lovene og forskriftene som er nødvendige for at medlemsstatene skal etterkomme dette direktivet, anvendes på en ensartet måte på avtaler inngått fra og med innarbeidingsdatoen, bør dette direktivet ikke få anvendelse på avtaler som er inngått før dets innarbeidingsdato.
- 67) Vedlegget til europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/2394⁽⁸⁾ bør endres slik at det inneholder en henvisning til dette direktivet, for å lette det tverrnasjonale samarbeidet om håndhevingen av dette direktivet.
- 68) Vedlegg I til europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/22/EF⁽⁹⁾ bør endres slik at det inneholder en henvisning til dette direktivet, for å sikre vern av de kollektive forbrukerinteressene som er fastsatt i dette direktivet.
- 69) I samsvar med den felles politiske erklæringen fra medlemsstatene og Kommisjonen av 28. september 2011 om forklarende dokumenter⁽¹⁰⁾ har medlemsstatene forpliktet seg til at underretningen om innarbeidingsstiltakene i berettigede tilfeller skal følges av ett eller flere dokumenter som forklarer sammenhengen mellom et direktivs bestanddeler og de tilsvarende delene av de nasjonale innarbeidingsdokumentene. Med hensyn til dette direktivet anser regelgiiveren at oversendingen av slike dokumenter er berettiget.

⁽⁷⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1215/2012 av 12. desember 2012 om domsmyndighet og anerkjennelse og fullbyrdelse av rettsavgjørelser på det sivilrettslige og handelsrettslige område (EUT L 351 av 20.12.2012, s. 1).

⁽⁸⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/2394 av 12. desember 2017 om samarbeid mellom nasjonale myndigheter med ansvar for håndheving av forbrukervernlovgivning og om oppheving av forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT L 345 av 27.12.2017, s. 1).

⁽⁹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/22/EF av 23. april 2009 om nedlegging av forbod med omsyn til vern av forbrukerinteresser (EUT L 110 av 1.5.2009, s. 30).

⁽¹⁰⁾ EUT C 369 av 17.12.2011, s. 14.

- 70) Ettersom målet for dette direktivet, som er å bidra til det indre markeds virkemåte ved å håndtere avtalerettslige hindringer for grensekryssende salg av varer i Unionen på en ensartet måte, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene siden hver medlemsstat for seg ikke er i stand til å håndtere dagens fragmenterte rettslige ramme ved å sikre samsvar mellom egen rett og andre medlemsstaters rett, men bedre kan nås på unionsplan ved å fjerne de største avtalerettslige hindringene gjennom full harmonisering, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske Union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går dette direktivet ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå dette målet.
- 71) Kommisjonen bør gjennomgå anvendelsen av dette direktivet på nytt fem år etter dets ikrafttredelse, herunder særlig bestemmelsene om beføyelser, bevisbyrde, også når det gjelder brukte varer og varer solgt på offentlige auksjoner, og produsentens kommersielle holdbarhetsgaranti. Kommisjonen bør også vurdere om anvendelsen av dette direktivet og direktiv (EU) 2019/770 sikrer en ensartet og enhetlig rettslig ramme for levering av digitalt innhold eller digitale tjenester og varer med digitale elementer.
- 72) Dette direktivet er forenlig med de grunnleggende rettighetene og frihetene og de prinsippene som er anerkjent særlig i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter, herunder de som er nedfelt i paktens artikkel 16, 38 og 47.

VEDTATT DETTE DIREKTIVET:

Artikkel 1

Formål

Formålet med dette direktivet er å bidra til at det indre marked fungerer på en tilfredsstillende måte, samtidig som det gir et høyt nivå for forbrukervern ved å fastsette felles regler for visse krav til salgsavtaler som inngås mellom selgere og forbrukere, særlig regler for varens samsvar med avtalen, beføyelser ved mangel på slikt samsvar, retningslinjer for utøvelsen av slike beføyelser og regler for kommersielle garantier.

Artikkel 2

Definisjoner

I dette direktivet menes med

- 1) «salgsavtale» enhver avtale der selgeren overfører eller påtar seg å overføre eiendomsretten til varer til en forbruker, og forbrukeren betaler eller påtar seg å betale prisen for dette,
- 2) «forbruker» enhver fysisk person som i forbindelse med avtaler som omfattes av dette direktivet, handler for formål som ikke er knyttet til vedkommendes nærings-, forretnings-, håndverks- eller yrkesvirksomhet,
- 3) «selger» enhver fysisk eller juridisk person, privat eller offentlig, som i forbindelse med avtaler som omfattes av dette direktivet, handler for formål som gjelder vedkommendes nærings-, forretnings-, håndverks- eller yrkesvirksomhet, herunder enhver annen person som handler i vedkommende fysiske eller juridiske persons navn eller på vedkommendes vegne,
- 4) «produsent» en som produserer en vare, en som importerer en vare til Unionen, eller enhver person som framstår som produsent ved å påføre varen sitt navn, sitt varemerke eller et annet særlig kjennetegn,
- 5) «varer»
 - a) enhver løseøregjenstand; vann, gass og elektrisk kraft skal anses som varer i henhold til dette direktivet når de tilbys for salg i et begrenset volum eller en fastsatt mengde,
 - b) enhver løseøregjenstand som omfatter eller er innbyrdes forbundet med digitalt innhold eller en digital tjeneste på en slik måte at fravær av dette digitale innholdet eller denne digitale tjenesten vil hindre varene i å utføre sine funksjoner («varer med digitale elementer»),
- 6) «digitalt innhold» data som blir framstilt og levert i digital form,

- 7) «digital tjeneste»
 - a) en tjeneste som gjør at forbrukeren kan opprette, behandle, lagre eller få tilgang til data i digital form, eller
 - b) en tjeneste som muliggjør deling av eller annen interaksjon med data i digital form som er lastet opp eller opprettet av forbrukeren eller andre brukere av denne tjenesten,
- 8) «kompatibilitet» evnen varen har til å fungere sammen med maskinvare eller programvare som varer av samme type vanligvis brukes sammen med, uten at varen, maskinvaren eller programvaren må endres,
- 9) «funksjonalitet» evnen varen har til å utføre sine funksjoner med hensyn til formålet,
- 10) «samvirkingsevne» evnen varen har til å fungere sammen med annen maskinvare eller programvare enn den som varer av samme type vanligvis brukes sammen med,
- 11) «varig medium» enhver innretning som gjør det mulig for forbrukeren eller selgeren å lagre opplysninger som er rettet til vedkommende personlig, på en slik måte at opplysningene i fremtiden vil være tilgjengelige i et tidsrom som er tilstrekkelig for opplysningenes formål, og som gir mulighet til uendret gjengivelse av de lagrede opplysningene,
- 12) «kommersiell garanti» enhver forpliktelse som en selger eller en produsent (garantisten) har påtatt seg overfor forbrukeren, i tillegg til selgerens juridiske forpliktelse til å levere i henhold til avtalen, til å tilbakebetale den prisen som er betalt, eller til å omlevere, reparere eller utføre enhver form for service på varene dersom de ikke oppfyller spesifikasjonene eller eventuelle andre krav som ikke er knyttet til varens samsvar med avtalen, som fastsatt i garantierklæringen eller i relevant reklamemateriale som var tilgjengelig før eller ved avtaleinngåelsen,
- 13) «holdbarhet» evnen varen har til å opprettholde sine nødvendige funksjoner og sin nødvendige ytelse ved normal bruk,
- 14) «vederlagsfri» uten de kostnadene som er nødvendige for å sette varen i den stand avtalen fastsetter, særlig forsendelses-, frakt-, arbeids- og materialkostnader,
- 15) «offentlig auksjon» en salgsmetode der varer eller tjenester tilbys av selgeren til forbrukere, der forbrukeren er personlig til stede eller har mulighet til å være til stede ved auksjonen, ved en åpen, konkurransebasert budprosedyre som ledes av en auksjonarius, og der budgiveren som får tilslaget, må kjøpe varene eller tjenestene.

Artikkel 3

Virkeområde

1. Dette direktivet får anvendelse på salgssavtaler mellom en forbruker og en selger.
2. I henhold til dette direktivet skal avtaler mellom en forbruker og en selger om levering av varer som skal tilvirkes eller produseres, også anses som salgssavtaler.
3. Dette direktivet får ikke anvendelse på avtaler om levering av digitalt innhold eller digitale tjenester. Det får imidlertid anvendelse på digitalt innhold eller digitale tjenester som inngår i eller er innbyrdes forbundet med varer i henhold til artikkel 2 nr. 5 bokstav b), og som leveres sammen med varene i henhold til en salgssavtale, uavhengig av om slikt digitalt innhold eller slike digitale tjenester leveres av selgeren eller en tredjepart. Ved tvil om hvorvidt leveringen av digitalt innhold eller en digital tjeneste som inngår i eller er innbyrdes forbundet med en vare, utgjør en del av salgssavtalen, skal det antas at det digitale innholdet eller den digitale tjenesten er omfattet av salgssavtalen.
4. Dette direktivet får ikke anvendelse på
 - a) ethvert fysisk medium som tjener utelukkende som bærer for digitalt innhold, eller
 - b) alle varer som selges på tvangsauksjon eller på annen måte i henhold til lov.

5. Medlemsstatene kan unnta fra virkeområdet for dette direktivet avtaler om salg av

- a) brukte varer som selges på offentlig auksjon, og
- b) levende dyr.

I tilfellet nevnt i bokstav a) skal klar og omfattende informasjon om at de rettighetene som følger av dette direktivet, ikke får anvendelse, gjøres lett tilgjengelig for forbrukerne.

6. Dette direktivet påvirker ikke medlemsstatenes frihet til å regulere aspekter i alminnelig avtalerett, for eksempel reglene for en avtales utforming, gyldighet, ugyldighet eller virkning, herunder følgene av hevingen av en avtale, i den grad de ikke er regulert i dette direktivet, eller retten til skadeserstatning.

7. Dette direktivet påvirker ikke medlemsstatenes frihet til å gjøre det mulig for forbrukerne å velge en bestemt beføyelse dersom varenes manglende samsvar viser seg innen et visst tidsrom etter levering, som ikke skal være mer enn 30 dager. I tillegg skal dette direktivet ikke påvirke nasjonale regler som ikke gjelder spesifikt for forbrukeravtaler som fastsetter bestemte beføyelser for visse typer mangler som ikke var synlige ved inngåelsen av salgsavtalen.

Artikkel 4

Harmoniseringsnivå

Medlemsstatene skal i nasjonal rett ikke beholde eller innføre bestemmelser som avviker fra bestemmelsene i dette direktivet, herunder strengere eller mindre strenge bestemmelser, for å sikre et annet nivå for forbrukervern, med mindre noe annet er fastsatt i dette direktivet.

Artikkel 5

Varenes samsvar

Selgeren skal levere til forbrukeren varer som oppfyller kravene fastsatt i artikkel 6, 7 og 8, dersom det er relevant, uten at det berører artikkel 9.

Artikkel 6

Subjektive krav til samsvar

For å være i samsvar med salgsavtalen skal varene særlig, dersom det er relevant,

- a) være av den art, type, mengde og kvalitet samt ha den funksjonalitet, kompatibilitet, samvirkingsevne og andre egenskaper som kreves i henhold til salgsavtalen,
- b) være egnet til ethvert bestemt formål som forbrukeren ønsker dem til, og som forbrukeren har gjort selgeren kjent med senest ved inngåelsen av salgsavtalen og selgeren har godtatt,
- c) leveres med alt tilbehør og alle anvisninger, herunder om installering, som fastsatt i salgsavtalen, og
- d) leveres med oppdateringer som fastsatt i salgsavtalen.

Artikkel 7

Objektive krav til samsvar

1. I tillegg til å oppfylle alle subjektive krav til samsvar skal varene

- a) være egnet til de formålene som varer av samme type vanligvis brukes til, idet det tas hensyn til eventuell eksisterende unionsrett og nasjonal rett, tekniske standarder eller, i mangel av slike tekniske standarder, gjeldende sektorspesifikke atferdsregler for næringen,
- b) dersom det er relevant, være av den kvaliteten og svare til beskrivelsen som gjelder for en prøve eller modell selgeren har gjort tilgjengelig for forbrukeren før inngåelsen av salgsavtalen,

- c) dersom det er relevant, leveres sammen med alt tilbehør, herunder emballasje, installeringsanvisninger eller andre anvisninger som forbrukeren med rimelighet kan forvente å motta, og
 - d) være av den mengden og ha den kvaliteten og andre funksjoner, herunder med hensyn til holdbarhet, funksjonalitet, kompatibilitet og sikkerhet, som er vanlig for varer av samme type, og som forbrukeren med rimelighet kan forvente ut fra varenes art, idet det tas hensyn til alle offentlige erklæringer fra eller på vegne av selgeren eller andre personer i tidligere ledd i transaksjonskjeden, herunder produsenten, særlig i reklame eller på merking.
2. Selgeren skal ikke være bundet av offentlige erklæringer nevnt i nr. 1 bokstav d) dersom selgeren viser at
 - a) selgeren ikke hadde kjennskap til og ikke med rimelighet kunne ha hatt kjennskap til den aktuelle offentlige erklæringen,
 - b) den offentlige erklæringen ved avtaleinngåelsen var rettet på samme måte som eller på en tilsvarende måte som den var blitt framsatt, eller
 - c) beslutningen om å kjøpe varene ikke kunne ha blitt påvirket av den offentlige erklæringen.
 3. Når det gjelder varer med digitale elementer, skal selgeren sikre at forbrukeren er underrettet om og får levert oppdateringer, herunder sikkerhetsoppdateringer, som er nødvendige for at disse varene fortsatt skal være i samsvar i det tidsrommet
 - a) som forbrukeren med rimelighet kan forvente ut fra typen av og formålet med varene og de digitale elementene, idet det tas hensyn til omstendighetene og avtalens art, når det i salgsavtalen er fastsatt en enkelt levering av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten, eller
 - b) som er angitt i artikkel 10 nr. 2 eller 5, alt etter hva som er relevant, når det i salgsavtalen er fastsatt en kontinuerlig levering av digitalt innhold eller digitale tjenester over et visst tidsrom.
 4. Dersom forbrukeren innen et rimelig tidsrom unnlater å installere oppdateringer levert i samsvar med nr. 3, skal selgeren ikke være ansvarlig for manglende samsvar som følger utelukkende av at den relevante oppdateringen ikke er installert, forutsatt at
 - a) selgeren underrettet forbrukeren om at oppdateringen var tilgjengelig, og om følgene dersom forbrukeren ikke installerte den, og
 - b) det faktum at forbrukeren unnlot å installere oppdateringen, eller at oppdateringen ble installert feil, ikke skyldes feil i installeringsanvisningen levert til forbrukeren.
 5. Det skal ikke anses å foreligge manglende samsvar i henhold til nr. 1 eller 3 dersom forbrukeren ved avtaleinngåelsen ble særlig underrettet om at en bestemt egenskap ved varene avvek fra de objektive kravene til samsvar fastsatt i nr. 1 eller 3, og forbrukeren uttrykkelig og separat godtok dette avviket da avtalen ble inngått.

Artikkel 8

Uriktig installering av varer

Manglende samsvar som skyldes uriktig installering av varer, skal anses som manglende samsvar for varene dersom

- a) installeringen utgjør en del av salgsavtalen og ble utført av selgeren eller på selgerens ansvar, eller
- b) installeringen, som var ment å skulle utføres av forbrukeren, ble utført av forbrukeren, og den uriktige installeringen skyldtes mangler ved installeringsanvisningen levert av selgeren eller, når det gjelder varer med digitale elementer, levert av selgeren eller leverandøren av det digitale innholdet eller den digitale tjenesten.

*Artikkel 9***Tredjeparts rettigheter**

Dersom en begrensning som følge av en overtredelse av tredjeparts rettigheter, særlig immaterialrettigheter, hindrer eller begrenser bruken av varene i samsvar med artikkel 6 og 7, skal medlemsstatene sikre at forbrukeren har rett til beføyelser ved manglende samsvar, som fastsatt i artikkel 13, med mindre nasjonal rett fastsetter at salgsavtalen er ugyldig eller skal heves i slike tilfeller.

*Artikkel 10***Selgerens ansvar**

1. Selgeren skal være ansvarlig overfor forbrukeren for manglende samsvar på det tidspunktet da varene ble levert, og som viser seg innen to år etter dette tidspunktet. Uten at det berører artikkel 7 nr. 3, får dette nummeret også anvendelse på varer med digitale elementer.
2. Når det gjelder varer med digitale elementer der det i salgsavtalen er fastsatt kontinuerlig levering av digitalt innhold eller digitale tjenester over et visst tidsrom, skal selgeren også være ansvarlig for manglende samsvar i det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som forekommer eller viser seg i løpet av to år etter at varene med digitale elementer ble levert. Dersom det i avtalen er fastsatt kontinuerlig levering i mer enn to år, skal selgeren være ansvarlig for manglende samsvar i det digitale innholdet eller den digitale tjenesten som forekommer eller viser seg i det tidsrommet da det digitale innholdet eller den digitale tjenesten skal leveres i henhold til salgsavtalen.
3. Medlemsstatene kan opprettholde eller innføre lengre frister enn dem som er nevnt i nr. 1 og 2.
4. Dersom beføysene fastsatt i artikkel 13 i henhold til nasjonal rett også er omfattet av en foreldelsesfrist, skal medlemsstatene sikre at en slik foreldelsesfrist gjør det mulig for forbrukeren å utøve beføysene som er fastsatt i artikkel 13, for alt manglende samsvar som selgeren er ansvarlig for i samsvar med nr. 1 og 2 i denne artikkelen, og som viser seg i det tidsrommet som er nevnt i disse numrene.
5. Uten hensyn til nr. 1 og 2 i denne artikkelen kan medlemsstatene bare opprettholde eller innføre en foreldelsesfrist for beføysene fastsatt i artikkel 13. Medlemsstatene skal sikre at en slik foreldelsesfrist gjør det mulig for forbrukeren å utøve beføysene som er fastsatt i artikkel 13, ved alt manglende samsvar som selgeren er ansvarlig for i samsvar med nr. 1 og 2 i denne artikkelen, og som viser seg i det tidsrommet som er nevnt i disse numrene.
6. Når det dreier seg om brukte varer, kan medlemsstatene fastsette at selgeren og forbrukeren kan bli enige om avtalevilkår eller avtaler med kortere ansvarsperiode eller foreldelsesfrist enn det som er nevnt i nr. 1, 2 og 5, forutsatt at slike kortere perioder og frister skal være på minst ett år.

*Artikkel 11***Bevisbyrde**

1. Ethvert manglende samsvar som viser seg innen ett år etter at varen er levert, skal formodes å ha foreligget på det tidspunktet da varen ble levert, med mindre noe annet blir bevist, eller med mindre denne formodningen er uforenlig med varens eller det manglende samsvarets art. Dette nummerer får også anvendelse på varer med digitale elementer.
2. I stedet for tidsrommet på ett år fastsatt i nr. 1 kan medlemsstatene opprettholde eller innføre et tidsrom på to år regnet fra det tidspunktet da varene ble levert.
3. Når det gjelder varer med digitale elementer der det i salgsavtalen er fastsatt kontinuerlig levering av digitalt innhold eller digitale tjenester over et visst tidsrom, skal bevisbyrden for hvorvidt det digitale innholdet eller den digitale tjenesten var i samsvar i tidsrommet nevnt i artikkel 10 nr. 2, påhvile selgeren med hensyn til manglende samsvar som viser seg i det tidsrommet som er nevnt i den artikkelen.

*Artikkel 12***Meldingsplikt**

Medlemsstatene kan opprettholde eller innføre bestemmelser som fastsetter at forbrukeren for å kunne benytte seg av sine rettigheter, må underrette selgeren om det manglende samsvaret innen et tidsrom på minst to måneder etter at forbrukeren oppdaget det.

*Artikkel 13***Beføyelser ved manglende samsvar**

1. Ved manglende samsvar skal forbrukeren ha rett til å få varen brakt i samsvar, få en forholdsmessig prisreduksjon eller heve avtalen på de vilkårene som er fastsatt i denne artikkelen.
2. For å få varen brakt i samsvar kan forbrukeren velge mellom reparasjon og omlevering, med mindre den valgte beføyelsen ville være umulig eller, sammenlignet med den andre beføyelsen, påføre selgeren kostnader som ville være uforholdsmessig store, idet det tas hensyn til alle omstendigheter, herunder
 - a) den verdien varen ville ha hatt dersom det ikke var manglende samsvar,
 - b) betydningen av det manglende samsvaret, og
 - c) om den alternative beføyelsen kan gjennomføres uten vesentlig ulempe for forbrukeren.
3. Selgeren kan avslå å bringe varen i samsvar dersom reparasjon og omlevering er umulig eller ville påføre selgeren kostnader som ville være uforholdsmessig store, idet det tas hensyn til alle omstendigheter, herunder dem som er nevnt i nr. 2 bokstav a) og b).
4. Forbrukeren skal ha rett til enten en forholdsmessig prisreduksjon i samsvar med artikkel 15 eller til å heve salgavtalen i samsvar med artikkel 16 i følgende tilfeller:
 - a) Selgeren har ikke fullført reparasjonen eller omleveringen eller, dersom det er relevant, har ikke fullført reparasjonen eller omleveringen i samsvar med artikkel 14 nr. 2 og 3, eller selgeren har avslått å bringe varen i samsvar i henhold til nr. 3 i denne artikkelen.
 - b) Det er fortsatt manglende samsvar til tross for selgerens forsøk på å bringe varen i samsvar.
 - c) Det manglende samsvaret er av en så alvorlig art at det berettiger en umiddelbar prisreduksjon eller heving av salgavtalen.
 - d) Selgeren har erklært, eller det framgår tydelig av omstendighetene, at selgeren ikke vil bringe varen i samsvar innen en rimelig frist eller uten vesentlig ulempe for forbrukeren.
5. Forbrukeren skal ikke ha rett til å heve avtalen dersom det manglende samsvaret er uvesentlig. Bevisbyrden med hensyn til hvorvidt det manglende samsvaret er uvesentlig, skal påhvile selgeren.
6. Forbrukeren skal ha rett til å holde tilbake betaling av eventuelle utestående deler av prisen eller en del av den inntil selgeren har oppfylt sine forpliktelser i henhold til dette direktivet. Medlemsstatene kan fastsette vilkårene og reglene for forbrukerens utøvelse av retten til å holde tilbake betaling.
7. Medlemsstatene kan bestemme om og i hvilket omfang forbrukerens bidrag til det manglende samsvaret påvirker forbrukerens rett til beføyelser.

*Artikkel 14***Reparasjon eller omlevering av varer**

1. Reparasjon eller omlevering skal gjennomføres
 - a) vederlagsfritt,
 - b) innen rimelig tid fra det øyeblikket selgeren er underrettet av forbrukeren om det manglende samsvaret, og
 - c) uten vesentlig ulempe for forbrukeren, idet det tas hensyn til varens art og forbrukerens formål med å anskaffe varen.

2. Dersom det manglende samsvaret skal avhjelpest med reparasjon eller omlevering av varen, skal forbrukeren gjøre varen tilgjengelig for selgeren. Selgeren skal ta tilbake den omleverte varen på selgers regning.
3. Dersom en reparasjon krever fjerning av varer som var installert på en måte som var forenlig med deres art og formål før det manglende samsvaret viste seg, eller dersom slike varer skal omleveres, skal forpliktelsen til å reparere eller omlevere varene omfatte fjerning av varer med manglende samsvar og installering av omleverte eller reparerte varer eller dekning av utgiftene til slik fjerning og installering.
4. Forbrukeren skal ikke være pliktig til å betale for normal bruk av varen som skal omleveres, i perioden før den blir omlevert.

Artikkel 15

Prisreduksjon

Prisreduksjonen skal stå i forhold til den reduserte verdien av varene som er mottatt av forbrukeren, sammenlignet med den verdien varene ville ha hatt dersom de hadde vært i samsvar.

Artikkel 16

Heving av salgsavtalen

1. Forbrukeren skal utøve retten til å heve salgsavtalen ved hjelp av en erklæring til selgeren om at forbrukeren har besluttet å heve salgsavtalen.
2. Dersom det manglende samsvaret gjelder bare noen av de varene som er levert i henhold til salgsavtalen, og det foreligger en grunn til å heve salgsavtalen i henhold til artikkel 13, kan forbrukeren heve salgsavtalen bare med hensyn til disse varene og eventuelle andre varer som forbrukeren kjøpte sammen med varene som ikke var i samsvar, dersom forbrukeren ikke med rimelighet kan forventes å akseptere å beholde bare de varene som var i samsvar.
3. Dersom forbrukeren hever en salgsavtale i sin helhet eller, i samsvar med nr. 2, for noen av varene som leveres i henhold til salgsavtalen, skal
 - a) forbrukeren sende varene tilbake til selgeren for selgers regning, og
 - b) selgeren tilbakebetale til forbrukeren den prisen som er betalt for varene, ved mottak av varene eller av dokumentasjon fra forbrukeren om at varene er sendt tilbake.

I henhold til dette nummeret kan medlemsstatene fastsette regler for tilbakelevering og tilbakebetaling.

Artikkel 17

Kommersielle garantier

1. Enhver kommersiell garanti skal være bindende for garantisten på vilkårene fastsatt i garantierklæringen og tilhørende reklame som foreligger ved eller før avtaleinngåelsen. I henhold til vilkårene fastsatt i denne artikkelen, og uten at det berører andre relevante bestemmelser i unionsretten eller nasjonal rett, skal produsenten, dersom den tilbyr forbrukeren en kommersiell holdbarhetsgaranti for visse varer i et visst tidsrom, være ansvarlig direkte overfor forbrukeren i hele den kommersielle holdbarhetsgarantiens løpetid for reparasjon eller omlevering av varer i samsvar med artikkel 14. Produsenten kan tilby forbrukeren gunstige vilkår i den kommersielle holdbarhetsgarantierklæringen.

Dersom vilkårene fastsatt i den kommersielle garantierklæringen er mindre gunstige for forbrukeren enn dem som er fastsatt i den tilhørende reklamen, skal den kommersielle garantien være bindende i henhold til vilkårene fastsatt i reklamen som hører til den kommersielle garantien, med mindre den tilhørende reklamen før avtaleinngåelsen ble rettet på samme måte som eller på en tilsvarende måte som den ble framsatt.

2. Den kommersielle garantierklæringen skal leveres til forbrukeren på et varig medium, senest ved leveringen av varene. Den kommersielle garantierklæringen skal formuleres på et klart og forståelig språk. Den skal inneholde følgende:

- a) En tydelig erklæring om at forbrukeren i henhold til lov har rett til vederlagsfri avhjelp fra selger ved manglende samsvar ved varene, og at slik avhjelp ikke påvirkes av den kommersielle garantien.
- b) Garantistens navn og adresse.
- c) Framgangsmåten som forbrukeren skal følge for at den kommersielle garantien skal gjennomføres.
- d) Betegnelsen på de varene som den kommersielle garantien gjelder for.
- e) Vilkårene for den kommersielle garantien.

3. Manglende overholdelse av nr. 2 skal ikke berøre den kommersielle garantiens bindende art for garantisten.

4. Medlemsstatene kan fastsette regler for andre aspekter ved kommersielle garantier som ikke er regulert i denne artikkelen, herunder regler for hvilket eller hvilke språk den kommersielle garantierklæringen skal gjøres tilgjengelig på for forbrukeren.

Artikkel 18

Regressrett

Dersom selgeren er ansvarlig overfor forbrukeren på grunn av manglende samsvar som skyldes en handling eller en unnlatelse, herunder å unnlate å levere oppdateringer til varer med digitale elementer i samsvar med artikkel 7 nr. 3, fra en person i et foregående ledd av transaksjonskjeden, skal selgeren ha rett til å reise krav mot den eller de personene som er ansvarlige i transaksjonskjeden. Personen som selgeren kan reise krav mot, og de aktuelle beføyelsene og vilkårene for utøvelsen, skal fastsettes i nasjonal rett.

Artikkel 19

Håndheving

1. Medlemsstatene skal påse at det finnes egnede og effektive midler for å sikre at bestemmelsene i dette direktivet overholdes.

2. Midlene nevnt i nr. 1 skal omfatte bestemmelser som gir ett eller flere av organene nedenfor, som fastsatt i nasjonal rett, adgang til, i henhold til nasjonal rett, å bringe en sak inn for domstolene eller vedkommende forvaltningsmyndigheter for å sikre at nasjonale bestemmelser som innarbeider dette direktivet i nasjonal rett, får anvendelse:

- a) Offentlige organer eller deres representanter.
- b) Forbrukerorganisasjoner som har en berettiget interesse i å verne forbrukere.
- c) Bransjeorganisasjoner som har en berettiget interesse i å gripe inn.

Artikkel 20

Forbrukerinformasjon

Medlemsstatene skal treffe egnede tiltak for å sikre at opplysninger om forbrukerrettigheter i henhold til dette direktivet, og om måter å håndheve disse rettighetene på, er tilgjengelige for forbrukerne.

Artikkel 21

Ufravikelighet

1. Med mindre annet er fastsatt i dette direktivet, skal enhver avtale som er til skade for forbrukeren, utelukker anvendelsen av nasjonale bestemmelser som innarbeider dette direktivet i nasjonal rett, avviker fra dem eller endrer deres virkning før forbrukeren gjør selgeren oppmerksom på det manglende samsvaret, ikke være bindende for forbrukeren.

2. Dette direktivet skal ikke være til hinder for at selgeren tilbyr forbrukeren avtalefestede ordninger som går lenger enn det vern som gis ved dette direktivet.

Artikkel 22

Endringer av forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF

(1) I vedlegget til forordning (EF) nr. 2017/2394 skal nr. 3 lyde:

«3. Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/771 av 20. mai 2019 om visse aspekter ved avtaler om salg av varer, om endring av forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF, og om oppheving av direktiv 1999/44/EF (EUT L 136 av 22.5.2019, s. 28).»

(2) I vedlegg I til direktiv 2009/22/EF skal nr. 7 lyde:

«7. Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2019/771 av 20. mai 2019 om visse aspekter ved avtaler om salg av varer, om endring av forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF, og om oppheving av direktiv 1999/44/EF (EUT L 136 av 22.5.2019, s. 28).»

Artikkel 23

Oppheving av direktiv 1999/44/EF

Direktiv 1999/44/EF oppheves med virkning fra 1. januar 2022.

Henvisninger til det opphevede direktivet skal forstås som henvisninger til dette direktivet og leses som angitt i sammenligningstabellen i vedlegget.

Artikkel 24

Innarbeiding i nasjonal rett

1. Medlemsstatene skal senest 1. juli 2021 vedta og kunngjøre de bestemmelsene som er nødvendige for å etterkomme dette direktivet. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

De skal anvende disse bestemmelsene fra 1. januar 2022.

Når disse bestemmelsene vedtas av medlemsstatene, skal de inneholde en henvisning til dette direktivet, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelsene som de vedtar på det området dette direktivet omhandler.

2. Bestemmelsene i dette direktivet får ikke anvendelse på avtaler inngått før 1. januar 2022.

Artikkel 25

Gjennomgåelse

Kommisjonen skal senest 12. juni 2024 gjennomgå anvendelsen av dette direktivet, herunder dets bestemmelser om beføyelser og bevisbyrde, også når det gjelder brukte varer og varer solgt på offentlige auksjoner, og produsentens kommersielle holdbarhetsgaranti, og framlegge rapport for Europaparlamentet, Rådet og Den europeiske økonomiske og sosiale komité. Rapporten skal særlig vurdere om anvendelsen av dette direktivet og direktiv (EU) 2019/770 sikrer en ensartet og enhetlig ramme for et velfungerende indre marked med hensyn til levering av digitalt innhold, digitale tjenester og varer med digitale elementer i samsvar med prinsippene for Unionens politikk. Rapporten skal, dersom det er hensiktsmessig, følges av forslag til regelverk.

Artikkel 26

Ikrafttredelse

Dette direktivet trer i kraft den 20. dagen etter at det er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Artikkel 22 får imidlertid anvendelse fra 1. januar 2022.

*Artikkel 27***Adressater**

Dette direktivet er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel 20. mai 2019.

For Europaparlamentet

A. TAJANI

President

For Rådet

G. CIAMBA

Formann

VEDLEGG

SAMMENLIGNINGSTABELL

Direktiv 1999/44/EF	Dette direktivet
Artikkel 1 nr. 1	Artikkel 1
Artikkel 1 nr. 2 bokstav a)	Artikkel 2 nr. 2
Artikkel 1 nr. 2 bokstav b) første strekpunkt	Artikkel 3 nr. 4 bokstav b)
Artikkel 1 nr. 2 bokstav b) annet og tredje strekpunkt	Artikkel 2 nr. 5 bokstav a)
Artikkel 1 nr. 2 bokstav c)	Artikkel 2 nr. 3
Artikkel 1 nr. 2 bokstav d)	Artikkel 2 nr. 4
Artikkel 1 nr. 2 bokstav e)	Artikkel 2 nr. 12
Artikkel 1 nr. 3	Artikkel 2 nr. 15 og artikkel 3 nr. 5 bokstav a)
Artikkel 1 nr. 4	Artikkel 3 nr. 2
Artikkel 2 nr. 1	Artikkel 5
Artikkel 2 nr. 2 bokstav a)	Artikkel 6 bokstav a) og artikkel 7 nr. 1 bokstav a)
Artikkel 2 nr. 2 bokstav b)	Artikkel 6 bokstav b)
Artikkel 2 nr. 2 bokstav c)	Artikkel 7 nr. 1 bokstav a)
Artikkel 2 nr. 2 bokstav d)	Artikkel 7 nr. 1 bokstav d)
Artikkel 2 nr. 3	Artikkel 7 nr. 5
Artikkel 2 nr. 4	Artikkel 7 nr. 2
Artikkel 2 nr. 5	Artikkel 8
Artikkel 3 nr. 1	Artikkel 10 nr. 1
Artikkel 3 nr. 2	Artikkel 13 nr. 1
Artikkel 3 nr. 3 første ledd	Artikkel 13 nr. 2 og artikkel 14 nr. 1 bokstav a)
Artikkel 3 nr. 3 annet ledd	Artikkel 13 nr. 2
Artikkel 3 nr. 3 tredje ledd	Artikkel 14 nr. 1 bokstav b) og c)
Artikkel 3 nr. 4	Artikkel 2 nr. 14
Artikkel 3 nr. 5	Artikkel 13 nr. 4
Artikkel 3 nr. 6	Artikkel 13 nr. 5
Artikkel 4	Artikkel 18
Artikkel 5 nr. 1	Artikkel 10 nr. 1, 2, 3, 4 og 5
Artikkel 5 nr. 2	Artikkel 12
Artikkel 5 nr. 3	Artikkel 11
Artikkel 6 nr. 1	Artikkel 17 nr. 1

Direktiv 1999/44/EF	Dette direktivet
Artikkel 6 nr. 2	Artikkel 17 nr. 2
Artikkel 6 nr. 3	Artikkel 17 nr. 2
Artikkel 6 nr. 4	Artikkel 17 nr. 4
Artikkel 6 nr. 5	Artikkel 17 nr. 3
Artikkel 7 nr. 1 første ledd	Artikkel 21 nr. 1
Artikkel 7 nr. 1 annet ledd	Artikkel 10 nr. 6
Artikkel 7 nr. 2	—
Artikkel 8 nr. 1	Artikkel 3 nr. 6 og 7
Artikkel 8 nr. 2	Artikkel 4
Artikkel 9	Artikkel 19 og 20
Artikkel 10	Artikkel 22
Artikkel 11 nr. 1 første ledd	Artikkel 24 nr. 1 første ledd
Artikkel 11 nr. 1 annet ledd	Artikkel 24 nr. 1 tredje ledd
Artikkel 11 nr. 2	Artikkel 24 nr. 1 fjerde ledd
Artikkel 12	Artikkel 25
Artikkel 13	Artikkel 26
Artikkel 14	Artikkel 27